

Ἄτυχως, εἰς τὴν ἀκμὴν ἀκόμα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ διανοητικοῦ του σφρίγγου, τὸν εὔρεν ὁ θάνατος ἐν Ἀθήναις τὸν Μάϊον τοῦ 1911, ὅπου, ἐπιστρέφων ἐξ Εὐρώπης, ἐπανέκαμπτε εἰς τὸ ἐν Ῥωσίᾳ κέντρον τῶν ἐργασιῶν του, εἰς Ῥαστόβιον. Κατὰ τοῦτο ὑπῆρξεν εὐτυχῆς κοιμηθεὶς τὸν αἰώνιον ὕπνον εἰς τὸ ἱερὸν χῶμα τῆς ἀγαπητῆς του Ἑλλάδος καὶ ὑπὸ τὸν φιλόξενον οὐρανὸν τῆς Ἀττικῆς, τὸν ὁποῖον ἐθαύμαζε διὰ τὴν γαλανὴν του διαφάνειαν.

Ἦτο τετιμημένος διὰ τοῦ ἀργυροῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος. Ἀλλὰ τὸ ὠραιότερον δι' αὐτὸν παράσημον ἦτο ἡ ἀμέριστος ἀγάπη, μὲ τὴν ὁποῖαν τὸν ἐτίμα ὁ ἐν Ῥωσίᾳ καὶ πολλαχοῦ ἑλληνισμός, καὶ τὸ εἰλικρινὲς πένθος, μεθ' οὗ ἔκλαυσε τὸν θάνατόν του.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ

ΑΡΓΑ ΠΟΥ ΦΕΥΓΕΙ Ο ΚΑΙΡΟΣ !

ΑΡΓΑ ποῦ φεύγει ὁ καιρός, ὅταν περνάει μὲ λύπες !
 Ποιὸς ξέρει, φτωχὲ τραγουδιστή, τὴν ὥρα ποῦ τὸ εἶπες
 ποιὰ λύπη μάρτη ἄπονα σοῦ ξέσχισε τὰ στήθη,
 καὶ ὄλο τὸ φαρμάκι σου σὲ ἓνα στίχο ἐχύθη !

Ποιὸς ξέρει πῶς τὸ δάκρυ σου κυλῶντας ἐμετροῦσε
 τῆς πικραμένης σου ζωῆς κάθε σιγμοῦλα μάρτη !
 ποιὸς ξέρει ποῦ τὸ πνεῦμα σου ἀνόφελα πετοῦσε,
 δίχως χαρᾶς σταλαγματιά, δίχως ἐλπίδα ναῦση !

Μὰ σὺ δὲν βροῖσκεις τὴ χαρά, ὅπου τὴν βροῖσκουν ἄλλοι,
 γιατί τὸν κόσμον δὲν θεωρεῖς μὲ τὰ δικὰ σου μάτια
 σὺ χιτίζεις πάντα μὲ τὸ νοῦ σιὴ σιγάτα τὴ μεγάλη
 ζωῆς γοργοπετιούμενης ἀέρινα παλάτια.

Ἄργοδιαβαίνουν οἱ καιροὶ κι' ἀργὰ πῶς ξημερώνει,
 ὅταν σιῶν ἄλλων τὴν αὐγὴ γιὰ σὲ βαθεῖα νυχτώνη,
 ὅταν τὴ ξένη τὴ χαρὰ τὰ δάκρυα σου ἰσκιώνουν,
 καὶ ἄλλοι σὰ συντριμμια σου παλάτια θεμελιώνουν.

Ἄργα ποῦ ἡ γοργόφτερη ζωὴ γιὰ σὲ διαβαίνει,
 ὅταν ὁ πόνος τῆς καρδιᾶς τῆς ὥρες σου μακραίνει !
 Ἄχ ! εἶν' αἰώνιες ἡ στιγμές, ὅταν τῆς δέσσει ἡ λύπη,
 ὅταν ἡ δύναμι νὰ ζῆς ἢ νὰ πεθάνης λείπη !